

2005. november 16., szerda

20. üdvözli az új tagállamokban zajló meghatározott leállítási projektek adott keretfeltételek esetén történő európai uniós pénzügyi támogatását;
21. támogatja a Bizottság álláspontját, amely szerint egy erőmű gazdaságosságának értékelése során atomerőmű esetében a leállítási költségeket, más típusú villamosenergia-termelők esetében pedig többek között az egyéb külső költségeket és támogatásokat is figyelembe kell venni a verseny torzulásainak elkerülése érdekében;
22. megállapítja, hogy az atomerőmű üzemeltetője felelős olyan biztosítás megkötéséért, amelynek révén biztosított a polgári jogi felelősség a teljes leállítási időszak alatt az előre nem látható események vagy üzemzavarok esetére, a nemzetközi felelősségi egyezményekkel összhangban;
23. megállapítja, hogy az atomenergia területén való polgári jogi felelősségéről szóló, 1960. július 29-i Párizsi Egyezmény és az 1963. január 31-i – az 1964. január 28-i kiegészítő jegyzőkönyvvel és az 1982. november 16-i jegyzőkönyvvel módosított –, az 1960. július 29-i Párizsi Egyezmény kiegészítő egyezménye továbbra is érvényes, ezeket az EU egyoldalúan nem bonthatja fel; ezenkívül az Európai Parlament a nukleáris energia terén a polgári jogi felelősségről szóló, 2004. február 26-i állásfoglalásában ⁽¹⁾ hozzájárulását adta egy tanácsi határozatra irányuló javaslathoz, amely felhatalmazza azokat a tagállamokat, amelyek az 1960. július 29-i, az atomenergia területén harmadik féllel szembeni felelősségről szóló Párizsi Egyezmény szerződő felei, hogy a Közösség érdekében ratifikálják az ezen egyezményt módosító jegyzőkönyvet, vagy csatlakozzanak ahhoz;

*
* *

24. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak és a tagállamok kormányainak.

⁽¹⁾ HL C 98. E, 2004.4.23., 123. o.

P6_TA(2005)0433**A globális éghajlatváltozás legyőzése****Az Európai Parlament állásfoglalása a globális éghajlatváltozás legyőzéséről (2005/2049(INI))**

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Nyerjük meg a csatát a globális éghajlatváltozás ellen című, a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának megküldött bizottsági közleményre (COM(2005)0035),
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezményének (UNFCCC) Kiotói Jegyzőkönyvére, továbbá az ennek végrehajtását szolgáló, a részes felek konferenciáin Bonnban (2001 júliusában), Marrakech-ben (2001 novemberében), New Delhiben (2002 októberében és novemberében), Milánóban (2003 decemberében) és Buenos Airesben (2004 decemberében) elfogadott alkalmazási eljárásokra,
- tekintettel az éghajlatváltozásra vonatkozó korábbi állásfoglalásaira, így különösen az éghajlatváltozásról szóló Buenos Aires-i konferencia eredményéről szóló, 2005. január 13-i állásfoglalására ⁽¹⁾, valamint a kormányzati szakértők éghajlatváltozással foglalkozó szemináriumáról szóló, 2005. május 12-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a G8-ak gleneagles-i csúcstalálkozóján a 24 nemzetközi vezető üzletember által a Világgazdasági Fórum képviseletében – többek között az éghajlatot stabilizáló hosszú távú célkitűzések elfogadásának szükségességére vonatkozóan – tett nyilatkozatokra,

⁽¹⁾ HL C 247. E, 2005.10.6., 144. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0117.

2005. november 16., szerda

- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelentésére, valamint a Fejlesztési Bizottság és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményére (A6-0312/2005),
- A. mivel az éghajlatváltozás a XXI. század egyik legfontosabb olyan kihívása, amelynek jelentős negatív hatása van a globális környezetre, illetve potenciálisan katasztrofális utóhatást okozó gazdasági és társadalmi következményekkel járhat, és mivel az éghajlatváltozás eltér az egyéb tapasztalt környezeti problémáktól;
- B. mivel máris vannak jelei az éghajlatváltozásnak, például a sarkvidéki jég és az állandóan fagyott altalaj olvadása, és ami a legvalószínűbb, nagyobb a szélsőséges időjárási körülmények gyakorisága és intenzitása; az elmúlt évtizedben az időjáráshoz kapcsolódó természeti katasztrófákkal összefüggő gazdasági veszteségek az 1960-as évek szintjéhez képes meghasznosítottak;
- C. mivel az iparosodott országok komoly felelősséggel bírnak az üvegházhatást okozó gázok légkörbe történő kibocsátásáért mind jelenleg, mind a múltban; mivel az instabilabb éghajlat valószínűleg a fejlődő országokat sújtja leginkább, és mivel az iparosodott országoknak kell elsődleges felelősséget vállalniuk azért, hogy támogassák az alacsony bevételekkel rendelkező országokat az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásban, és hogy az alkalmazkodás során műszakilag és anyagilag támogassák őket;
- D. mivel a Kiotói Egyezmény 2005. február 16-án hatályba lépett, azt követően, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos 1990. évi I. függelék 61,6%-át, illetve a világ népességének mintegy 90%-át képviselő 152 ország és regionális gazdasági integrációs szervezet azt megerősítette;
- E. mivel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye és a Kiotói Jegyzőkönyv minden fél általi teljes körű végrehajtása alapvető az éghajlatváltozás kezelésében, annak ellenére, hogy az intézkedések nem lesznek igazán hatékonyak, amíg nem találunk olyan globális megoldást, amely magában foglalja a legnagyobb környezetszennyezési kibocsátásokért felelős gazdasági tömböket;
- F. mivel a Kiotói Jegyzőkönyv úgy rendelkezik, hogy a 2012 utáni időszakra irányadó kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásokra irányuló tárgyalásokat 2005-ben meg kell kezdeni; mivel ebből következően Montrealban a részes felek tizenegyedik konferenciája (COP-11) és az egyezményben részes felek első találkozója (COP/MOP 1) ennek a feladatnak kell, hogy a legnagyobb prioritást biztosítsa;
- G. mivel további célokat kell meghatározni az alacsony széntartalmú energiaforrásokba, az üvegházhatású gázok alacsony kibocsátási szintjét biztosító technológiákba és a megújuló energiaforrásokba való befektetések biztonságának elősegítésére, és az összeegyeztethetetlen energetikai infrastruktúrákba való befektetések megelőzésére;
- H. az a ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményének fő célja – a veszélyes éghajlatváltozás elkerülése – a legújabb tudományos jelentések szerint megkövetelheti az üvegházhatást okozó gázok koncentrációjának 500 ppm széndioxiddal egyenértékű szinten tartását – tehát némileg a jelenlegi szint felett –, így a közeljövőben nagymértékű kibocsátáscsökkentést tesz szükségessé,
- I. mivel az energiahatékonyságba történő beruházás a szénkibocsátás csökkentésének legígéretesebb módja, és mivel a költséghatékony energiamegtakarítás potenciálja az EU-ban igen jelentős;
- J. mivel az éghajlatra gyakorolt hatás jobb közösségi tervezés révén számottevően csökkenthető;
- K. mivel a kibocsátáskereskedelem már meghatározott lehetőségeinek más területekre (például a légi forgalomra) való kiterjesztését egy olyan elemzésnek kell megelőznie, amely bizonyítja, hogy egy ilyen kiterjesztés hozzájárul az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és nem részesíti előnyben a gazdag országokat/területeket a szegényebb országok és üzemek fejlődésének rovására;
- L. mivel a kibocsátások csökkentésére, valamint a fenntarthatóbb életstílusok kialakítására irányuló átfogó erőfeszítésekben igen kívánatos a fokozott állampolgári szintű részvétel;

2005. november 16., szerda

- M. mivel az üvegházhatású gázok kibocsátása sok tagállamban tovább emelkedik, és ez azt mutatja, hogy az EU-nak gyors tettekre van szüksége ahhoz, hogy teljesíteni tudja a Kiotóban vállalt kötelezettségeket;
- N. mivel az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentését szolgáló intézkedések költségét ellen-súlyozni fogják a Föld megengedett – az iparosodás előtti időszak értékeihez mérten –, legfeljebb 2 °C-os hőmérséklet-emelkedéséből származó előnyök, mivel így elkerülhetők azok a károk és veszteségek, amelyeket az éghajlatváltozás okozna szerte a világon;
- O. mivel a fosszilis tüzelőanyagokra alapozott gazdaságon történő túllépés történelmi gazdasági lehetőséget jelent; mivel ugyancsak óriásiak a gazdasági lehetőségek azon fejlődő országok számára, amelyek ugyan gazdagok megújítható energiaforrásokban, de jelenleg nélkülözik az ezek kiaknázásához szükséges technológiát;
1. hangsúlyozza, hogy az EU-nak az éghajlatváltozás hatásainak visszaszorítására irányuló stratégiáját egy hét részből álló módszerre kell alapoznia:
- a kiotói kulcselemekre történő építkezés – az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó célok, felső határérték megállapítására és kereskedelemre irányuló globális rendszer, valamint rugalmas mechanizmusok,
 - komoly, 30%-os kibocsátáscsökkentés 2020-ra, a hatékonyságot növelő befektetések és/vagy a szénmentes és alacsony széntartalmú technológiák elősegítése piaci ösztönzők és rendeletek kombinációja segítségével,
 - proaktív módszer elfogadása a főbb szereplők, így különösen az Egyesült Államok bevonására,
 - stratégiai partnerség kialakítása olyan országokkal, mint Kína, Dél-Afrika, Brazília és India, hogy támogatást kapjanak a fenntartható energiastratégiák kidolgozásához, és biztosított legyen részvételük az éghajlatváltozás hatásainak visszaszorítására irányuló erőfeszítésekben,
 - a fenntartható energiára épülő technológiákkal kapcsolatos kutatás és innováció erőteljes támogatása, és a „káros” ösztönzések, például a fosszilis tüzelőanyagokra adott támogatások felszámolása, valamint a külső költségek, többek között az éghajlatváltozás költségeinek beszámítása az energiatermelés árába,
 - az európai és nemzeti jogszabályok felhasználása a nagyobb energiahatékonyság ösztönzésére, és az éghajlatra gyakorolt hatást csökkentő technológia árának csökkentésére,
 - az éghajlatváltozás hatásainak csökkentésére irányuló erőfeszítésekben a sokkal nagyobb fokú közvetlen részvétel bátorítása az európai állampolgárok szintjén, amelynek egyik szükséges előfeltétele a termékek és szolgáltatások szénttartalmáról szóló részletes tájékoztatás, valamint az adható-vehető személyes kvóták rendszerének bevezetéséről szóló jövőbeni lehetőség;
2. felhívja az EU-t annak biztosítására, hogy a montreali COP11 és a COP/MOP1 értekezlet menetrendet fogadjanak el az éghajlattal kapcsolatos jövőbeni kötelezettségek megtárgyalására, 2008. év végi határidőt szabva a megegyezés létrejöttéhez;
3. felhívja az Európai Uniót, hogy a COP-11, illetve a COP/MOP1 ülésén nyújtson be olyan javaslatokat a jövőbeni éghajlati rendszerre vonatkozóan, amely azon az átfogó célkitűzésen alapul, hogy a globális átlaghőmérséklet növekedése 2 °C-nál többel ne haladja meg az iparosodás előtti szintet;
4. úgy véli, hogy a jövőbeni rendszernek közös, de differenciált, a csökkentést és közelítést célzó felelősségen, folyvástólagos és progresszíven emelkedő kibocsátáscsökkentésen és több országnak a csökkentési erőfeszítésekbe történő bevonásán kell alapulnia; hangsúlyozza, hogy a kibocsátásra vonatkozó korlátozások bármekkora előirányzatának a tudomány jelenlegi állásán kell alapulnia, és célul kell kitűznie, hogy a globális átlaghőmérséklet emelkedése kellő bizonyossággal ne haladja meg a 2 °C-ot; továbbá hangsúlyozza, hogy valamennyi fontolóra vett intézkedésnek a költséghatékonyságot kell megcéloznia, és, hogy ezért a hosszú távú cél az olyan globális szén-dioxid-piac kialakítása kell legyen, amely a felső határértéken és a kereskedelmen alapul; megjegyzi továbbá, hogy a költséghatékonyság kiszámítása során tekintetbe kell venni a be nem avatkozás költségét és a korai cselekvés, az innováció, valamint a technológiai tanulás várható gazdasági előnyeit, amelyek mérsékelni fogják a csökkentés költségeit;

2005. november 16., szerda

5. üdvözli az Európai Tanács 2005. március 23-i brüsszeli ülésén megfogalmazott következtetéseit, különösképpen azt, hogy 2020-ig terjedően a fejlődő országok esetében 15–30%-os kibocsátáscsökkentést kell megcélózni; ugyanakkor ragaszkodik ahhoz, hogy szükség van hosszú távú kibocsátáscsökkentési célokra is, és 2050-re 60–80%-os célkitűzést javasol;
6. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az USA jelenlegi kormánya nem hajtja végre az UNFCCC értelmében rá háruló kötelezettségeket, hogy visszatérjen az 1990-es kibocsátási szintekhez és elkerülje a veszélyes éghajlatváltozást, valamint sajnálatát fejezi ki, hogy a kormány kilépett a Kiotói Jegyzőkönyvből; felhívja az EU-t annak biztosítására, hogy a multilaterális folyamatot ne bénítsák meg az egyes országok;
7. emlékeztet, hogy az energiamegtakarításban rejlő potenciál 40%-os mértékű az EU-ban, azonban e cél elérése érdekében szigorú kötelező célokat kell kitűzni;
8. megállapítja, hogy módszeres megközelítéssel lehetővé válna, hogy 2020-ra az EU energiafogyasztásának 25%-át megújuló energia fedezze;
9. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás hatékony csökkentéséhez jelentősen át kell alakítani az energetikai és a szállítási rendszereket, valamint az épületek hőtechnikai tervezését, illetve, hogy a lisszaboni stratégián belül ennek az átalakulásnak kell a legfontosabb céllá válnia, hogy fokozódjék a növekedés és a versenyképesség; felhívja az EU-t, alakítson ki egy olyan stratégiát, amely Európát a világ leghatékonyabb energia-felhasználó gazdaságává teszi azzal, hogy az energiaintenzitás évenkénti 2,5–3%-os csökkentését tűzi ki célul;
10. ebben az összefüggésben felhívja a tagállamokat, hogy használjanak állandó ellenőrzési rendszereket az egyes gazdasági ágazatokban felhasznált anyagok és energia mennyiségének meghatározásánál, a megfelelő mérséklő politikák támogatása érdekében;
11. elismeri, hogy az intézkedések késlekedése növelni fogja a kedvezőtlen környezeti hatások és a nagyobb költségek kockázatát; fenntartja továbbá, hogy a globális kibocsátás csökkentése nem vezethet más veszélyekhez;
12. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem mind a társadalom, mind a környezet számára előnyökkel jár, hozzájárul továbbá a lisszaboni folyamat céljainak és az ENSZ millenniumi fejlesztési céljainak a megvalósulásához; hiszi, hogy a megújítható energiaforrásokba való befektetés, és azok fejlesztése új lehetőségeket kínál majd a mezőgazdaság és az erdészet számára, továbbá több munkahelyhez, jobb egészségi állapothoz, növekedő regionális fejlődéshez, a helyi és regionális források és a meglévő fejlett technológiák kiaknázásához és a szegénység csökkenéséhez vezet;
13. kéri, hogy a többi globális szereplővel együttműködve az EU tegyen több erőfeszítést ígéretes technológiai megoldások fejlesztése érdekében;
14. hangsúlyozza, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez szükséges technológiák közül sok már most is létezik; azonban ezek piaci bevezetését egy sor tényező, nem utolsósorban a káros ösztönzők – például a fosszilis tüzelőanyagok támogatása – gátolják; ezért felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot az összes ilyen támogatást megszüntető jogszabályra, és helyettük dolgozzon ki egy pozitív ösztönzési rendszert, amely bátorítja az energiahatékony, alacsony szénfelhasználású vagy szénmentes technológiák bevezetését, továbbá az EU-n belüli közbeszerzési eljárások proaktív alkalmazására hív fel, amelyek következtében csökkennének az ilyen technológiákkal kapcsolatos költségek; ezen túlmenően amellet, hogy a hetedik kutatási keretprogram összpontosítson az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos témákra, kéri az Egyesült Államok 1960-as évekbeli Apollo-programjához hasonló Crash-program felállítását a fenntartható energiát és a földgazdálkodást elősegítő kutatás és innováció támogatása érdekében;
15. felkéri a Bizottságot, hogy annak fényében, hogy az EU energia-infrastruktúrájának jelentős, ha nem legnagyobb része a következő évtizedekben várhatóan cserére szorul, terjesszen elő olyan javaslatokat, amelyek biztosítják, hogy az EU-n belül az energia-infrastruktúrában történő minden beruházás a lehető legjobb elérhető technológiát alkalmazza, és a fosszilis tüzelőanyagokból származó kibocsátása az alacsonytól a nulláig terjedjen;

2005. november 16., szerda

16. megjegyzi, hogy a hatékonysági intézkedésekbe történő befektetés és a megújuló energiák az éghajlatváltozás mérséklésének fő alternatívái; ugyanakkor rámutat arra, hogy a szén megkötésére és tárolására szolgáló eljárások fejlesztése fontos – különösen azokban a régiókban, ahol nagy mennyiségű szénkészlet áll rendelkezésre;
17. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek világos és konkrét lépéseket a CDM és intézményei végérvényes megreformálására, a végrehajtásának javítása és a magánszféra szélesebb szerepvállalásának ösztönzése céljából, és ezáltal teremtsék meg a 2012-n túlmutató szükséges lendületet;
18. rámutat az úrbé telepitett rendszerek területén olyan új technológiák ösztönzésének szükségességére, amelyekkel az úrből lehet természeti katasztrófákat elemezni, és ezáltal előrelátni és csökkenteni a pusztító következményeket;
19. azon az állásponton van, hogy az éghajlatváltozás és a katasztrófamegelőzés által megkövetelt bonyolult kutatás és technológiai fejlesztés, valamint ezek határokon átnyúló jellege szükségessé teszi olyan európai megoldások keresését, amelyek meghaladják a regionális és nemzeti szubszidiaritás elvét;
20. elismeri, hogy változásra van szükség a megközelítésben és a fizikai alkalmazkodásban ahhoz, hogy a társadalom felkészülhessen az éghajlatváltozás következményeire;
21. felhívja azokat a tagállamokat, amelyek még nem tették, hogy forrásokkal járuljanak hozzá a kiegészítő alaphoz azért, hogy a CDM igazgatótanácsa eleget tehessen a jól működő és hatékony mechanizmus létrehozására irányuló megbízatásának;
22. hangsúlyozza, hogy a közlekedési ágazaton belüli fejlődés rendkívüli fontosságú, mivel az durván 30%-kal járul hozzá a Közösség megfelelő CO₂-kibocsátásához és ennek 85%-a a közúti közlekedésből származik; hangsúlyozza, hogy a vasúti közlekedés jóval energiahatékonyabb, mint a közúti közlekedés; sajnálja, hogy az autóiipar a jelenlegi önkéntes megállapodásban meghatározott határidőn belül valószínűleg nem valósítja meg a 140 gm/km-es célkitűzést; ezért a közlekedésből származó kibocsátások csökkentése érdekében szigorú intézkedések bevezetésére szólít fel, beleértve az új járművekből származó CO₂-kibocsátás kötelező határértékének meghatározását középtávon 80–100 gm/km nagyságrendben, amely az autógyártók közötti kibocsátási kereskedelmen keresztül valósítható meg és más intézkedéseket, mint az EU egész területén kötelező sebességkorlátozások, közlekedési díjak és adókedvezmények, valamint a vasúti és tömegközlekedés általános ösztönzése; továbbá sürgeti a Bizottságot, hogy dolgozzon ki innovatív módszereket a közlekedés által okozott CO₂-szennyezés nyilvánvalóvá tételéhez, és terjesszen elő olyan javaslatokat, amelyek célja az Európai Unióban a közlekedés volumenének állandósítása vagy csökkentése 2005 és 2010 között;
23. aggodalommal állapítja meg a közúti teherforgalom növekedését, és felhívja a Bizottságot, hogy készítsen becslést a közúti teherforgalom CO₂-kibocsátásáról, és terjesszen elő javaslatokat a közúti teherszállítás nagy részének környezetbarátabb közlekedési módokkal történő kiváltásáról; felhívja a Bizottságot, hogy az európai éghajlat-változási program (European Climate Change Programme – ECCP) felülvizsgálata során terjesszen elő javaslatokat egy „transzeurópai teherszállító gyorsvasúti hálózatra”, amely megoldja a vasúti teherszállítás töredezettségét, és felszámolja az infrastruktúrában megmaradt szűk keresztmetszeteket; felszólít a CO₂-kibocsátásra vonatkozó kötelező célkitűzések átgondolására a tehergépjárművek esetében is; felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja ki, hogy az éghajlatváltozás csökkentése szempontjából milyen előnyökkel jár, ha minden tagállam számára megengedik a Svédországban/Finnországban alkalmazott hosszú tehergépkocsik használatát; és hogy haladéktalanul tegyen jelentést az eredményekről;
24. megismétli azt a kérését, hogy a nemzetközi repülésből és hajózásból származó kibocsátást foglalják bele a 2012 utáni időszak kibocsátáscsökkentési célkitűzésekbe;
25. támogatja a közösségi szintű ökoadó bevezetését; hangsúlyozza, hogy mint más piaci eszközök, ezek is létfontosságúak a szennyezés csökkentésére irányuló hatékony politika szempontjából; felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat, és a tagállamokat, hogy legkésőbb 2009-ig fogadják el az első európai ökoadót;

2005. november 16., szerda

26. támogatja a Bizottságnak a városi környezetre vonatkozó tematikus stratégiáját, amelynek célja a városi területek minőségének, különösen a levegő minőségének javítása; az éghajlatváltozással kapcsolatban azon az állásponton van, hogy prioritást kell adni két politikai területnek: a tiszta vagy kevésbé szennyező technológiákat használó tömegközlekedési szolgáltatások fejlesztésének, és a fenntartható magas környezet-minőségű építkezési módszerek támogatásának;

27. úgy véli, hogy az EU-nak és a tagállamoknak az éghajlatváltozás hatásainak csökkentéséhez felül kell vizsgálniuk, és újra kell gondolniuk a közösségi tervezési eszközöket, különösen a közlekedési rendszerek és az új lakó- és ipari övezetek tervezésére, illetve az azokba való új beruházásra tekintettel;

28. annak érdekében, hogy az EU egyértelműen vezető pozícióban legyen a 2012-es tárgyalások idejére, felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő az épületekről szóló irányelv hatályának kibővítésére szolgáló konkrét jogalkotási javaslatokat, aktualizálja a bioüzemanyagokról szóló irányelvet úgy, hogy az irányelvbe beépíti a bioflexi-tüzelőanyagok (pl. MTHF, etil-levulinát stb.) legújabb technológiáját, továbbá hogy ezekre az új üzemanyagokra EU-szerte közös, kötelező erejű normákat határozzon meg, ösztönözze a nem magán-célú gépjárműállomány bioüzemanyagokkal történő működtetését és az európai éghajlat-változási program felülvizsgálatának részeként határozza meg a minimális keverési arányokat, megvizsgálva annak a követelménynek a környezeti hatékonyságát, hogy a szállítási üzemanyagokba 10% bioüzemanyagot kell tenni;

29. felhívja az EU-t annak biztosítására, hogy a strukturális alapok esetén prioritást élvezzen a fenntartható fejlődéshez történő igazodás;

30. megállapítja, hogy a repülés világméretben az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 4–9%-áért felelős, és hogy éves szinten a repülésből származó kibocsátás 3%-os ütemben nő; hangsúlyozza a szigorú csökkentési előirányzatok fontosságát a légi közlekedési ágazatban; sürgeti a Bizottságot, hogy tegyen sürgős lépéseket a repülés éghajlatra gyakorolt hatásának csökkentése érdekében úgy, hogy a 2008-tól 2012-ig tartó időszakra a repülésből származó kibocsátásra kísérleti kibocsátáskereskedelmi rendszereket hoz létre valamennyi EU-ban lévő repülőtérrel induló, illetve oda érkező járat esetében, és hogy ezzel párhuzamosan a repülésnek az éghajlatra gyakorolt átfogó hatását kezelő intézkedéseket vezet be; ezzel egyidejű erőfeszítésekre szólít fel a hajózásból származó kibocsátás kezeléséhez;

31. felhívja a Bizottságot, hogy egyértelműen határozza meg az alacsony CO₂-gazdaság felé vezető utat egy olyan útterv kialakításával, amely – többek között – nagyobb rálátást biztosít arra, hogy mi remélhető a hidrogéntől és a megújuló energiától; ezzel együtt felhívja a Bizottságot, hogy azonosítson be minden, az új és tiszta technológiák fejlesztése és alkalmazása előtt álló akadályt;

32. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió a villamosenergia- és üzemanyag-ágazatokkal ellentétben a fűtés- és hűtéságazatban felhasznált megújuló energiák támogatásánál nem alkalmaz rendszeres megközelítést, pedig ebben az ágazatban különösen nagy mértékben függenek a gáz- és olajimportoktól és a megújuló energiák által fedett arány növelésének költsége viszonylag kicsi; ezért olyan stratégia alkalmazására hív fel, amely a megújuló hűtő- és fűtőegységeket a termelés növelésével teszi versenyképesé; ebben az összefüggésben kijelenti, hogy a házak tulajdonosaival és építőivel szemben nem célszerű uniós szintű bürokratikus szabályok alkalmazása és egy olyan irányelvet kell előnyben részesíteni, amely reális, ugyanakkor nagyratörő célokat állít fel és a piaci hozzáférést ösztönző átmeneti és korlátozott intézkedések alapján összehangolja a tagállamok fellépését;

33. ebből a szempontból úgy véli, hogy a Bizottságnak a bioüzemanyagokról szóló javaslat mintájára ki kellene dolgozni egy fűtésről és hűtésről szóló irányelvjavaslatot;

34. úgy véli, hogy az élelmiszer-termelés kiegyensúlyozott megközelítése mellett a biomassza-felhasználás gyors fejlesztésének, valamint a mezőgazdasági üzemekhez kapcsolódó megújuló energiatermelés elősegítésének a legnagyobb prioritást kell biztosítani a közös agrárpolitika fókuszának áthelyezésekor; hangsúlyozza, hogy a biomasszából történő energiatermelést olyan módon kell megszervezni, amely egyszerre hatékony az energiaátalakítás szempontjából, és ökológiailag fenntartható; ebből a szempontból üdvözlöli a Bizottság abbéli szándékát, hogy a biomasszára vonatkozó cselekvési tervet tegyen közzé, és felkéri a Bizottságot, hogy javaslata tartalmazzon jogilag kötelező érvényű intézkedéseket;

2005. november 16., szerda

35. rámutat arra, hogy a kutatási területek diverzifikálására, és megelőző intézkedésekre van szükség az emberi egészségre és biztonságra gyakorolt hatások, áradások, aszályok, tűzvészek – különösen az erdős és védett területeken –, a biológiai sokféleség csökkenése és a gazdasági veszteségek elkerüléséhez; felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy vegyék számításba az erdők és a földművelés szerepét a szén megkötésében, az erózió lassításában, a források biztosításában és végül az éghajlat szabályozásában;

36. a nemzetközi szinten egyenlő esélyek biztosítása céljából felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mérlegeljék ágazati előirányzatok javaslatát az energiaigényes exportiparágak számára az olyan országokban, ahol nincsenek kötelező erejű kibocsátáscsökkentési kötelezettségek, kiegészítve az ipari országok kötelező erejű kibocsátási céljait; kéri továbbá a Bizottságot, hogy tárja fel a lehetőségeket arra, hogy miként lehetne az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerét összekapcsolni harmadik országokkal; felhívja a Bizottságot, hogy valamennyi iparágban tevőlegesen kezdeményezzen párbeszédet a vállalkozásokkal annak felülvizsgálata céljából, hogy a termelés, a fogyasztás és a szállítás milyen változásait lehet és kell ösztönözni ahhoz, hogy az Európai Unióban csökkenjen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása;

37. felkéri a Bizottságot, hogy komolyan vegye számításba a „potyautas”-problémát az éghajlatváltozás területén; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vizsgálják meg a lehetőségét a határkiigazító kereskedelmi intézkedések elfogadásának azon versenylőnyök ellentételezésére, amelyek a szénhiánnyal nem küzdő iparosított országok termelői számára adóttak; hangsúlyozza, hogy a nemzetközi kereskedelmi módok igen jelentős hatással vannak az éghajlatváltozásra; ezért felhívja a WTO-t, hogy munkájába integráljon egy, a fenntartható fejlődésre vonatkozó mechanizmust;

38. úgy ítéli meg, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei jelenlegi kereskedelmi rendszerének (Emission Trading Scheme – ETS) felülvizsgálata és lehetséges kibővítése során a szétesztás (grandfathering) elvét főbb hiányosságai miatt szigorúan újra kellene gondolni, és up-stream módszer alkalmazásával alternatívákat (mint például benchmarking és árverés) kellene feltárni; emellett úgy ítéli meg, hogy a fokozottabb határokon átívelő kereskedelem (nevezetesen a villamosenergia-kereskedelem) miatt a nemzeti kibocsátási kvótákat is felül kell vizsgálni;

39. javasolja, hogy az EU dolgozzon ki egy külön éghajlat-változási együttműködési politikát a fejlődő országok számára; megállapítja, hogy az éghajlatváltozásnak a tágabb fejlesztési politikába való beillesztése számos eszköz kidolgozását és bevezetését teszi szükségessé; ezen a területen a mezőgazdaság és az élelmiszer-biztonság, mint az éghajlatváltozásra leginkább érzékeny két ágazat, előtérbe kerül; úgy véli, hogy egy másik központi fontosságú kérdés a gazdasági diverzifikáció, és annak felismerése, hogy a kis szigetországok szövetségéből (Alliance of Small Island States – AOSIS) sok fejlődő ország nagymértékben a turizmustól függ; utal arra, hogy a közlekedés, a szociális tervezés és az energetikai kérdések létfontosságúak az éghajlatváltozás elleni fellépésben; megállapítja, hogy további elsőbbséget élvező területek a katasztrófaregélés és a készenlét;

40. üdvözli az afrikai környezetvédelmet és fenntartható fejlődést szolgáló környezeti információs rendszer Bizottság általi létrehozását, amely rendszer műholdas és számítógépes leképezési technológián alapszik és a Bizottság részét képező Humanitárius Segélyek Hivatalának (ECHO) fejlesztési tevékenységét támogatja; javasolja, hogy mérjék fel annak a lehetőségét, hogy a Bizottság rendszerébe, annak fejlesztésével és kiterjesztésével, egy éghajlatváltozás-figyelő hálózatot építsenek be;

41. hangsúlyozza, hogy tekintettel a fejlődő országok jövőbeni éghajlati rendszerben való részvételére az EU-nak egyértelműen el kell ismernie azt, hogy ezen országok számára a szegénység és a fejlesztés az elsődleges; az ENSZ millenniumi fejlesztési céljait viszont soha nem fogják elérni, ha a környezeti kérdéseket, mint például az éghajlatváltozást nem kezelik megfelelően; a fenntartható fejlődésnek és a szegénység leküzdésének kell maradnia annak az általános keretnek, amelyen belül a fejlődő országokat arra ösztönöznék, hogy az – akár adaptálásra, akár csökkentésre vonatkozó – éghajlatváltozási szempontokat integráló politikákat és intézkedéseket fogadjanak el;

42. ezért támogatja egy új következetes politikai megoldás kialakítását a már veszélyeztetett népek jólétének fokozása érdekében egy megfelelő gazdasági támogatással rendelkező globális fejlesztési stratégia által; javasolja, hogy ez az új stratégia az éghajlatváltozás, a természeti erőforrás gazdálkodás, a katasztrófaregélés és a szegénység felszámolása közötti kapcsolaton alapuljon;

2005. november 16., szerda

43. hangsúlyozza, hogy gazdasági fejlődésre valamennyi fejlődő országnak joga van; hangsúlyozza, az Európai Uniónak és egyéb iparosodott országoknak segíteniük kell a fejlődő országokat a fenntartható technológiák fejlesztésében; kiemeli ugyanakkor, hogy a fejlődő országoknak azonban nem kell versengeniük az iparosodott országok szennyezési gyakorlatával; úgy ítéli meg, hogy a CDM szabályait meg kell reformálni, hogy azok fenntartható fejlődést eredményezzenek; ajánlja, hogy a nemzetközi pénzügyi szervezetek hitelnyújtási prioritásait és az EU segélyezési törekvéseit alakítsák a megújuló energia és energiahatékonyság irányában; javasolja emellett egy fenntartható energiára irányuló multilaterális kezdeményezés beindítását, amelyben az EU, Kína, India, Brazília, Dél-Afrika és más országok, valamint energetikával foglalkozó jelentősebb társaságok vennének részt; a kezdeményezés célkitűzései közé a nagyléptékű technológiai együttműködés, valamint energetikai és közlekedési problémák megoldása tartozna, méghozzá a közelmúltban létrejött EU–Kína éghajlat-változási partnerség mintája alapján;

44. felhívja a Bizottságot, hogy a B. melléklet országaival folytatott technológiai együttműködés és a Cotonou-i Megállapodás felülvizsgálatának részeként segítse ezek kormányait, hogy nemzeti energiastratégiákat fogadjanak el annak érdekében, hogy minimalizálják függőségüket az importált fosszilis tüzelőanyagoktól, hogy támogassák a technológiai áttörést, elsősorban a megújuló energia tekintetében és különösen a biomassza esetében, és hogy segítse őket abban, hogy eleget tegyenek az ENSZ millenniumi fejlesztési céljainak;

45. ragaszkodik ahhoz, hogy a legkevésbé fejlett országoknak fokozott pénzügyi segítségre van szükségük ahhoz, hogy alkalmazkodjanak az éghajlat változásához; ebben az összefüggésben úgy ítéli meg, hogy (különösen a trópusi erdők esetében) a fenntartható erdőgazdálkodás fontos elem az éghajlatváltozás enyhítése, illetve a hozzá történő alkalmazkodás során, és ezért sürgeti a Bizottságot, hogy adjon ennek prioritást fejlesztési együttműködési tevékenységeiben;

46. felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a megvalósíthatóságát és az előnyeit annak, hogy olyan kibocsátási kvóták rendszerét állítja fel, amelyekkel személyesen lehet kereskedni a polgárok bevonása, és az egyéni fogyasztási minták befolyásolása céljából;

47. felhívja az európai uniós intézményeket, hogy különböző tevékenységeik során – az irodaépületek, valamint az összes felhasznált berendezés fokozott energiahatékonysága, az alacsony szén-dioxid-kibocsátású utazás stb. révén – mutassanak pozitív példát az üvegházhatású gázok kibocsátásának korlátozása révén; úgy véli, hogy különleges erőfeszítéseket kell tenni az európai parlamenti képviselők utazásával kapcsolatban, aminek keretében újra át kell gondolni, hogy helyes-e az, hogy az Európai Parlament két helyszínen található; alacsony szén-dioxid-kibocsátású járműveket kell igénybe venni a sofőrszolgálat keretében stb.;

48. felhívja a Bizottságot, hogy indítson európai uniós kezdeményezést, amelynek célja a polgárok tudatosságának növelése a pazarló fogyasztás és termelés éghajlatváltozásban játszott szerepével kapcsolatban;

49. elismeri és támogatja az információs és kommunikációs technológián (IKT) alapuló megoldásokat a gazdasági növekedésnek az energia- és nyersanyagfogyasztástól, valamint a közlekedéstől való elválasztásához, amely ezáltal egy fenntarthatóbb társadalomhoz járul hozzá; felhívja a Bizottságot, hogy javasoljon politikai intézkedéseket az IKT által közvetített, hatékonyságot növelő fejlesztések átvételéhez a lakásépítésben, a dematerializációban, a közlekedésben és a termékekről a szolgáltatásokra történő váltásban;

50. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az UNFCCC és a WTO titkárságának, kérve azt, hogy körözze ezt az állásfoglalást azon részes felek között, amelyek nem tagjai az EU-nak.